

Ksenija Abramović: „Evo me“, Laudato, Zagreb, 2026.

„Evo me!“

Večeras predstavljamo knjigu neobičnog naslova. Neobičnog za vrijeme u kojemu živimo. Jer lako je steći dojam da bi za izrazito prisutan pristup prema životu u ovom vremenu bio i razumljiviji i prihvatljiviji naslov: „A zašto baš ja?“

Zahtjevno je kada riječ „Evo me!“ bitno, neopozivo, određuje čovjeka i njegov život. Posve je osobito kada je taj „Evo me!“ odziv životu koji se želi u svemu živjeti pred Bogom, kada se njime odlučuje slijediti nadahnuća njegova Duha. Kako bi bilo moguće razlikovati sebe od svjesno i odgovorno izrečenog „Evo me!“?

Knjiga „Evo me“ Ksenije Abramović osobno je svjedočanstvo jednog života, ujedno i njezina autobiografija i povijest (uključujući i pretpovijest) Laudato televizije – obiteljske televizije kršćanskoga nadahnuća.

Na ovim stranicama Ksenija Abramović ispisuje korake svoga osobnoga životnog puta i korake vezane uz početke Laudato televizije, njezin razvoj i šire djelovanje (i one sigurne korake, i one za koje u nekom trenutku ne zna kamo će ju – i kako – povesti, i one uzdrhtale).

Otkriva nam kako je prepoznavala nadahnuća Duha Božjega i kako ju je slijed zbivanja vodio ususret odluci da se upusti u avanturu osnivanja i pokretanja Laudato televizije, Uvodi nas u svoje dvojbe, nesigurnosti, premišljanja koja su prethodila toj odluci. Kako se učila poslušnosti i prihvaćanju poslanja. I shvatila: „Kad se djelo rađa iz poslušnosti, ne traži jamstva. Traži blagoslov.“ Piše: „I nisam izgovorila 'Da, Gospodine. Evo me!' u nekom trenutku zanosa. Izgovorila sam ga umorna od borbe sa sobom. Jer sam shvatila da ću, ako nastavim odbijati, možda zadržati sigurnost, ali ću izgubiti mir.“

Laudato televiziju nije pretjerano nazvati pothvatom i blagoslovom. Osmišljena je kao obiteljska televizija s kršćanskim vrijednostima, kao televizija koja okuplja, koja ne dijeli, ne razara. Prema gledateljima se odnosi s poštovanjem. Njezin sadržaj utemeljen je na Bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju. Na životnosti vjere. Upućuje na susret s Bogom i čovjekom.

Netko bi mogao reći da je Laudato televizija odmaknuta od stvarnog života. No, upravo naprotiv: ona ukazuje, usmjerava prema čovjeka

dostojnoj zbilji. Ona se sadržajima svog programa zauzima za ljepotu, istinu i dobrotu. Nastoji oko vedrine, čak i oko tišine – što se za medij ove vrste i ne čini prikladnim, a očituje se izrazito smislenim.

Laudato televizija se obraća gledateljskom krugu koje masovni mediji prečesto zanemaruju, svjesna da za to postoji jedan temeljni razlog: ljudskost. Ona je pozornost prema nemoćnima, bolesnima, osamljenima... prepoznala kao svoju odgovornost. Kako god bilo, Bog nema kome povjeriti svoj posao osim ljudima. A s onima koji se na to odluče, on surađuje i na shvatljive i na neshvatljive načine. Pritom će oni koji su se odazvali nadahnućima Duha Svetoga uvijek osjećati da se nisu odazvali dovoljno. Osobito je to došlo do izražaja u vrijeme pandemije, u to vrijeme okradenosti. Nemjerljivo je značenje Laudato televizije, njezin plemeniti doprinos, u tom bolnom vremenu.

Djelovanje Laudato televizije, razumljivo, i materijalno je uvjetovano. Milošću Božjom i dobrotom ljudskom, oko nje se okupljaju oni koji prepoznaju vrijednost životne ljepote, istine i dobrote te ju, u skladu sa svojim mogućnostima, pa i preko njih, podupiru. Ta evanđeoska povezanost osobiti je izvor radosti, pouzdanja i zahvalnosti.

Laudato televizija živi po imenima – vidljivijima, manje vidljivima, pa i nevidljivima, ali ne i neprimjetnima – ne po zvijezdama. Jer zvijezde imaju svoj vijek. Samo su imena upisana u Božje dlanove. Ispisana i vremenom i vječnošću. Ljerka Abramović piše: „Laudato nose oni koji vjeruju da vrijedi uložiti u ono što se ne može izmjeriti.“

Tijekom programa Laudato televizije na ekranu se češće pojavljuju riječi „Dobro mijenja sve.“ – kao geslo, kao namjera čitavog programa. Pomišljam kako bi dobro bilo kad bismo na ekranu svoje duše za sebe ispisali te riječi: „Dobro mijenja sve.“

Knjiga „Evo me“ Ksenije Abramović strukturirana je u deset poglavlja. Započinje „Prologom“, nakon kojega je sadržaj knjige razrađen kroz sedam poglavlja. Knjigu zaključuju „Epilog“ i njezina „Molitva predanja“. Predgovor knjizi napisao je zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša, a u četvrto poglavlje uklopljena je „Riječ prijatelja“ Želimira Puljića, nadbiskupa u miru (kojemu ovo 'u miru' baš ne pristaje odviše).

Premda u ovoj knjizi Ksenija Abramović iznosi slijed činjenica (k tome, u pravilu, ispisan kronološkim redom), knjiga je napisana izrazito meditativno. Meditativnost kojom je knjiga zapisana ne teži dorečenosti. Mjestimice djeluje čak pomalo 'razbarušeno' (ili bi, moguće, prikladnije bilo

reći – zaigrano). Niz je promišljanja, provjera i samoprovjera. Uz to, uz gotovo svaki životni i radni korak, ispisan je biblijski citat. Kao zrcalo. Kao izraz ganuća i zahvalnosti.

U knjizi je mnoštvo njezinih mudrih i poticajnih misli, koje su poput svojevrsnih odgovora na njezina postavljena i nepostavljena pitanja, iskaz u nekom trenutku stečene, darovane joj jasnoće. Navodim pojedine:

„U domu se ne broji tko je dao više, nego se pazi da nitko ne ostane sam.“

„Dom, ako je živ, uvijek rađa put.“

„Ljubav koja ostane zatvorena, postaje navika; ljubav koja se daruje, postaje poslanje.“

„Bez pripadnosti nema ni poslanja.“

„Ideje mogu zapaliti vatru. Ali ljudi nose vatru.“

„Bog ne gradi spomenike, nego putove.“

U duhu ove zadnje misli – „Bog ne gradi spomenike, nego putove.“ – ni ova knjiga nije – i ne želi biti – spomenik, nego svjedočanstvo o prijeđenom putu, svjedočanstvo o odlučnosti za putovanje. A moguće ga je iščitati i kao poticaj za suputništvo.

Ova knjiga čitatelju može poslužiti i za osobni ispit savjesti. Za samoprovjeru: tko sam ja, gdje sam ja u rasponu od samodostatnosti i razboritosti koja sputava korak, do predanosti i zanosa, sve do evanđeoske ludosti? Ukratko: živim li „Evo me!“ život ili to prepuštam drugima?

Naposlijetku, ova nas knjiga upućuje na odgovornost nadahnućima Duha Svetoga. Na našu osobnu odgovornost za ozbiljenje tih nadahnuća, a ujedno i za našu odgovornost prema drugima. Jer time što se odazivamo nadahnućima Duha Svetoga, ohrabrujemo i druge da to učine. Duh Sveti nas svojim nadahnućima želi međusobno povezati i uskladiti. Kroz to je moguće preobraziti lice zemlje. Vjerujem da nije pretjerano reći da ova knjiga može poslužiti i kao priručnik u tu svrhu.

Uistinu vjerujem da je smisao našeg života – života baš svakoga od nas, baš svakoga čovjeka – da budemo 'suradnici Božji' (usp. 1Kor 3,9a). A da to budemo, potrebno je da svi mi koji se prepoznamo i priznajemo Kristovima, poneseni i vođeni Duhom Božjim, vedra i predana srca međusobno surađujemo.